

सच्चा सेवाधारीको निशानी

आज ज्ञान सूर्य, ज्ञान चन्द्रमाले आफ्नो धरतीको तारा मण्डलमा सबै सिताराहरूलाई देखिरहनु भएको छ। सिताराहरू सबैले चम्किँदै आफ्नो चमकद्वारा उज्यालो दिइरहेका छन्। भिन्न-भिन्न सिताराहरू छन्। कोही विशेष ज्ञान सितारा छन्, कोही सहज योगी सितारा छन्, कोही गुणदानमूर्त सितारा छन्। कोही निरन्तर सेवाधारी सितारा छन्। कोही सदा सम्पन्न सितारा छन्। सबैभन्दा श्रेष्ठ हुन् हरेक सफलताका सितारा। साथ-साथै कोही-कोही छन् केवल आशाका सितारा। कहाँ आशाका सितारा, कहाँ सफलताका सितारा! दुवैमा महान अन्तर छ। तर हुन् दुवै सितारा र हरेक भिन्न-भिन्न सिताराहरूको विश्वका आत्माहरू माथि, प्रकृति माथि आ-आफ्नो प्रभाव पारिरहेको छ। सफलताका सिताराहरूले चारैतिर आफ्नो उमंग-उत्साहको प्रभाव पारिरहेका छन्। आशाका सिताराहरूले स्वयं कहिले मोहब्बत, कहिले मेहनत दुवै प्रभावमा रहने कारणले अरूमा पनि अगाडि बढ्ने आशा जगाउँदै गइरहेका छन्। त्यसैले हरेकले आफूले आफैँसँग सोध- म कुनचाहिँ सितारा हुँ? सबैमा ज्ञान, योग र गुणहरूको धारणा र सेवा भाव छ तर सबै हुँदाहुँदै पनि कसैमा ज्ञानको चमक छ भने कसैमा विशेष यादको र योगको छ। कसै-कसैले आफ्नो गुण-मूर्तको चमकले विशेष आकर्षित गरिरहेका छन्। चारवटै धारणा हुँदा-हुँदै पनि प्रतिशतमा अन्तर छ, त्यसैले भिन्न-भिन्न सिताराहरू नम्बरबार चम्किरहेको देखिएका छन्। यो रूहानी विचित्र तारामण्डल हो। तिमी रूहानी सिताराहरूको प्रभाव विश्व माथि पर्छ र विश्वका स्थूल सिताराहरूको पनि प्रभाव विश्व माथि पर्छ। जति तिमी स्वयं सिताराहरू शक्तिशाली बन्छौ त्यति नै विश्वका आत्माहरूमा तिम्रो प्रभाव पारिरहेको हुन्छ र पछि पनि पारिरहने छ। जसरी जति घोर अन्धकार हुन्छ त्यति नै सिताराहरूको रिमझिम पनि धेरै स्पष्ट देखिन्छ। त्यसैगरी अप्राप्तिको अन्धकार बढ्दै गइरहेको छ। जति बढ्दै गइरहेको छ र बढ्दै जानेछ त्यति नै तिमी रूहानी सिताराहरूको विशेष प्रभाव पनि अनुभव गर्दै जानेछन्। सबैलाई धरतीका चम्किरहेका सिताराहरू ज्योति बिन्दुको रूपमा, प्रकाशमय शरीर भएका फरिस्ताको रूपमा देखिने छन्। जसरी अहिले आकाशका सिताराहरूको पछाडि तिनीहरूले आफ्नो समय, शक्ति र धन लगाइरहेका छन् त्यसैगरी तिमी रूहानी सिताराहरूलाई देखेर आश्चर्यवत हुनेछन्। जसरी अहिले आकाशमा सिताराहरूलाई हेर्छन् त्यसैगरी यो धरती मण्डलमा चारैतिर तिमी फरिस्ताहरूको झलक र ज्योतिर्मय सिताराहरूको झलक देख्नेछन्, अनुभव गर्नेछन् र भन्नेछन्- यी को हुन्, कहाँबाट यो धरतीमा आफ्नो चमत्कार देखाउन आएका हुन्! जसरी स्थापनाको सुरुमा अनुभव गरेका थिए- चारैतिर ब्रह्मा र कृष्णको साक्षात्कारको लहर फैलिएको थियो। यी को हुन्? यस्तो के देखिएको हो? यो बुझ्नको लागि धेरैको ध्यान गएको थियो। त्यसैगरी अब अन्त्यमा चारैतिर यो दुवै रूप “ज्योति र फरिस्ता” अनि त्यसमा बापदादा र बच्चाहरूको झलक देखिने छ। सबैको यसतर्फ स्वतः नै ध्यान जानेछ। अहिले यो दिव्य दृश्य तिमीहरू सबै सम्पन्न नबनेसम्मको लागि रोकिएको छ। फरिस्तापनको स्थिति सहज र स्वतः अनुभव गर्यौ भने ती साक्षात् फरिस्ताहरू साक्षात्कारमा देखिनेछन्। यो वर्ष फरिस्तापनको स्थितिको लागि विशेष दिइएको छ। कति बच्चाहरूले सम्झन्छन्- केवल यादको मात्र अभ्यास गर्ने हो वा सेवा पनि गर्ने हो वा सेवाबाट मुक्त भएर तपस्यामा नै रहने हो? बापदादाले सेवाको यथार्थ अर्थ सुनाइरहनु भएको छ:-

सेवाभाव अर्थात् सदा हरेक आत्मा प्रति शुभ भावना होस्। श्रेष्ठ कामनाको भाव होस्। सेवा भाव अर्थात् हरेक आत्माको भावना प्रमाण फल दिनु। भावना हृदको होइन, बेहदको श्रेष्ठ भावना होस्। तिमी सेवाधारीहरू प्रति यदि कसैले रूहानी स्नेहको भावना राख्छन्, शक्तिहरूको सहयोगको भावना राख्छन्, खुसीको भावना राख्छन्, शक्तिको प्राप्तिको भावना राख्छन्, उमंग-उत्साहको भावना राख्छन् र यसरी तिमिले भिन्न-भिन्न भावनाको फलद्वारा अर्थात् सहयोगद्वारा अनुभूति गराउनुलाई नै सेवा भाव भनिन्छ। केवल भाषण दिएर आयौ अथवा गुपलाई सम्झाएर आयौ, कोर्स पूरा गराएर आयौ, वा सेन्टर खोलेर आयौ भने यसलाई मात्रै सेवा भाव भनिँदैन। सेवा अर्थात् कुनै पनि आत्मालाई प्राप्तिको मेवाको अनुभव गराउनु हो र यस्तो सेवामा तपस्या सदा साथ रहेको हुन्छ।

तपस्याको अर्थ सुनाइयो- दृढ संकल्पले कुनै पनि कार्य गर्नु। जहाँ यथार्थ सेवाभाव हुन्छ त्यहाँ तपस्याको भाव

अलग हुँदैन। त्याग, तपस्या, सेवा यी तीनैको कम्बाइण्ड रूप सच्चा सेवा हो, र नामधारी सेवाको फल अल्पकालको हुन्छ। त्यहीँ नै सेवा गर्यो र त्यहीँ नै अल्पकालको प्रभावको फल प्राप्त भयो र समाप्त भयो। अल्पकालको प्रभावको फल अल्पकालको महिमा हो— धेरै राम्रो भाषण गर्नु भयो, धेरै राम्रो कोर्स गराउनु भयो, धेरै राम्रो सेवा गर्नु भयो आदि। यसरी तिनीहरूलाई राम्रो-राम्रो भन्ने अल्पकालको फल मिल्यो र महिमा सुन्ने अल्पकालको फल मिल्यो। तर अनुभूति गराउनु अर्थात् बाबासँग सम्बन्ध जोडाउनु, शक्तिशाली बनाउनु— यो हो सच्चा सेवा। सच्चा सेवामा त्याग, तपस्या भएन भने त्यो ५०-५० को सेवा पनि भएन तर २५ प्रतिशत मात्र सेवा भयो।

सच्चा सेवाधारीको निशानी हो— त्याग अर्थात् नम्रता र तपस्या अर्थात् एक बाबाको निश्चय र नशामा दृढता। यथार्थ सेवा यसलाई भनिन्छ। बापदादाले निरन्तर सच्चा सेवाधारी बन्नको लागि भन्नुहुन्छ। नाम सेवाको हुन्छ तर स्वयं पनि डिस्टर्ब हुन्छन् र अरूलाई पनि डिस्टर्ब गर्छन् भने यस्तो सेवाबाट मुक्त हुनको लागि बापदादाले भनिरहनु भएको छ। यस्तो सेवा नगर्न राम्रो हुन्छ किनकि सेवाको विशेष गुण “सन्तुष्टता” हो। जहाँ सन्तुष्टता हुँदैन, चाहे स्वयंबाट चाहे सम्पर्कमा आउनेहरूबाट— यस्तो सेवाले न स्वयंलाई फलको प्राप्ति गराउँछ, न अरूलाई। पहिला स्वयं आफूलाई सन्तुष्टमणि बनाउनु अनि सेवामा आउन— यो राम्रो हुन्छ। नत्र सूक्ष्म बोझ अवश्य रहन्छ। त्यस्ता अनेक प्रकारका बोझहरू उड्तीकलामा विघ्न रूप बन्छन्। बोझ थप्ने होइन बोझ उतार्ने हो। यस्तो हुन सक्दैन भने यो भन्दा त एकान्तवासी बन्नु राम्रो हुन्छ किनकि एकान्तवासी बन्नाले स्व परिवर्तनमा ध्यान जान्छ। त्यसैले बापदादाले जुन तपस्या भनिरहनु भएको छ त्यो केवल दिन-रात बसी बसी गर्ने तपस्याको लागि भनिरहनु भएको छैन। तपस्यामा बस्नु पनि सेवा नै हो। तर लाइट हाउस, माइट हाउस बनेर शान्तिका, शक्तिका किरणहरूद्वारा वायुमण्डल बनाउनु छ। तपस्याको साथमा मनसा सेवा जोडिएको छ। अलग छैन। नत्र तपस्या के गर्छौं! श्रेष्ठ आत्मा ब्राह्मण आत्मा त भयो। अब तपस्या अर्थात् स्वयं सर्वशक्तिबाट सम्पन्न बनेर दृढ स्थिति, दृढ संकल्पद्वारा विश्वको सेवा गर्नु छ। केवल वाणीको सेवा, सेवा होइन। जसरी सुख-शान्ति पवित्रताको आपसमा सम्बन्ध छ त्यस्तै त्याग, तपस्या र सेवाको सम्बन्ध छ। बापदादाले तपस्वी रूप अर्थात् शक्तिशाली सेवाधारीको रूप बनाउन भन्नुहुन्छ। तपस्वी रूपको दृष्टिले पनि सेवा गर्छ। तिनीहरूको शान्त स्वरूपको अनुहारले पनि सेवा गर्छ, तपस्वीमूर्तको दर्शन मात्रले पनि प्राप्तिको अनुभूति हुन्छ। त्यसैले आजकल हेर जसले हठले तपस्या गरेका हुन्छन् तिनीहरूको दर्शनको पछाडि पनि कति भीड लाग्छ। यो तिम्रो तपस्याको प्रभावको यादगार अन्त्यसम्म चलिआएको छ। त्यसैले बुझ्यौं सेवा भाव केलाई भनिन्छ? सेवाभाव अर्थात् सबैका कमजोरीहरूलाई समाहित गर्ने भाव। कमजोरीहरूलाई सामना गर्ने भाव होइन, समाहित गर्ने भाव। स्वयं सहन गरेर अरूलाई शक्ति दिने भाव, त्यसैले सहनशक्ति भनिएको छ। सहन गर्नु भनेको शक्ति भर्नु र शक्ति दिनु हो। सहन गर्नु भनेको मर्नु होइन। कतिले सोच्छन्— म त सहन गर्दै गर्दै मर्छु होला। के मलाई नै मर्नु छ! तर यो मर्नु होइन। यो सबैको दिलमा स्नेहले जिउनु हो। जस्तोसुकै विरोधी होस्, रावण भन्दा पनि तेज होस्, एक पटक होइन १० पटक पनि सहन गर्न परोस् तर पनि सहनशक्तिको फल अविनाशी र मधुर हुन्छ। ऊ पनि अवश्य परिवर्तन हुन्छ। केवल यो भावना नराख— मैले यति सहन गरे, त्यसैले उसले पनि केही गरोस्। अल्पकालको फलको भावना नराख। रहम भाव राख— यसलाई भनिन्छ “सेवा भाव”। त्यसैले यो वर्षमा यस्तो सच्चा सेवाको सबूत दिएर सपूतको लिस्टमा आउने सुनौलो अवसर दिइरहनु भएको छ। यस वर्ष यो हेर्ने छैन— मेला वा कार्यक्रम धेरै राम्रो गर्यो। सन्तुष्टमणि बनेर सन्तुष्टताको सेवामा नम्बर अगाडि लिनु छ। “विघ्न-विनाशक” को टाइटलको समारोहमा इनाम लेऊ। बुझ्यौं! यसैलाई नै भनिन्छ “नष्टोमोहा स्मृति स्वरूप”। त्यसैले १८ वर्षको समाप्तिको यो विशेष सम्पन्न बन्ने अध्याय स्वरूपमा देखाऊ। यसैलाई भनिन्छ “बाबा समान बन्नु”। अच्छा!

सदा चम्किरहने रूहानी सिताराहरूलाई, सदा सन्तुष्टताको लहर फैलाउने सन्तुष्ट मणिहरूलाई, सदा एकै समयमा त्याग, तपस्या र सेवाको प्रभाव पार्ने प्रभावशाली आत्माहरूलाई, सदा सर्व आत्मालाई रूहानी भावनाको रूहानी फल दिने बीज स्वरूप बाबा समान श्रेष्ठ बच्चाहरूलाई बापदादाको सम्पन्न बन्ने याद-प्यार एवं नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

पन्जाब तथा हरियाणा जोनका भाइ-बहिनीहरूसँग अव्यक्त बापदादाको भेटघाट

सदा आफूलाई अचल अडोल आत्मा अनुभव गर्छौं? कुनै पनि प्रकारको हलचलमा अचल रहनु, यही श्रेष्ठ ब्राह्मण आत्माको निशानी हो। दुनियाँ हलचलमा होस् तर तिम्रो श्रेष्ठ आत्माहरू हलचलमा आउन सक्दैनौं। किन?

ड्रामाको हरेक दृश्यलाई जानेका छौं। ज्ञानी आत्माहरू, शक्तिशाली आत्माहरू सदा स्वतः नै अचल रहन्छन्। कहिलेकाहीँ वायुमण्डलदेखि आतिन त आतिदैनी? निर्भय छौं? शक्तिहरू निर्भय छौं? अथवा थोरै-थोरै डर लाग्छ? किनकि यो त पहिलैबाट स्थापनाको समयबाट नै जानेका छौं- भारतमा गृह युद्ध हुनु नै छ। यो तिम्रो सुरुको चित्रमा नै देखाइएको छ। त्यसैले जुन देखाइएको छ त्यो त हुनु नै छ नि! भारतको पाट नै गृह युद्धसँग छ त्यसैले नथिङ्ग न्यु। नथिङ्ग न्यु छ वा आतिन्छौं? के भयो, कसरी भयो, किन भयो... यस्तो समाचार सुन्दा, देख्दा पनि ड्रामाको भावीलाई शक्तिशाली बनेर हेर्ने र अरूलाई पनि शक्ति दिने- यही काम हुनेछ नि तिम्रो! दुनियाँका मानिसहरू आतिनेछन् र तिमीहरूले ती आत्माहरूमा शक्ति भर्नेछौं। जति पनि सम्पर्कमा आउँछन् तिनीहरूलाई शक्तिको दान दिँदै जाऊ। शान्तिको दान दिँदै जाऊ।

अहिले समय हो अशान्तिको समयमा शान्ति दिने। त्यसैले शान्तिको मेसेन्जर बन। शान्ति दूत भनेर गायन गरिएको छ नि! जहिले पनि जहाँ रहे पनि सदा आफूलाई शान्तिको दूत सम्झिएर चल। शान्तिको दूत हुँ, शान्तिको सन्देश दिनेवाला हुँ भनेर सम्झियौं भने स्वयं पनि शान्त स्वरूप शक्तिशाली हुन्छौं र अरूलाई पनि शान्ति दिँदै रहन्छौं। तिनीहरूले अशान्ति दिए पनि तिमीले शान्ति देऊ। तिनीहरूले आगो लगाए पनि तिमीहरूले पानी राख। यही काम हो नि। यसलाई भनिन्छ- सच्चा सेवाधारी। त्यसैले यस्तो समयमा यस्तै सेवाको आवश्यकता हुन्छ। शरीर त विनाशी हो, तर आत्मा शक्तिशाली हुन्छ र एउटा शरीर छुट्यो भने पनि अर्कोमा यादको प्रारब्ध चलि रहने छ त्यसैले अविनाशी प्राप्ति गराउँदै जाऊ। तिमीहरू को हौं? शान्तिका दूत। शान्तिका वाहक, मास्टर शान्ति दाता, मास्टर शक्ति दाता हौं। यो स्मृति सदा रहन्छ नि! सदा आफूलाई यही स्मृतिद्वारा अगाडि बढाउँदै जाऊ र अरूलाई पनि अगाडि बढाऊ, यही सेवा हो। सरकारको कुनै पनि नियम पालन गर्नु नै पर्छ तर अलिकति पनि समय मिल्छ भने मनसाद्वारा, वाणीद्वारा सेवा अवश्य गर्दै रहनु छ। अहिले मनसा सेवाको धेरै आवश्यकता छ तर जब स्वयंमा शक्ति भरिएको हुनेछ तब मात्रै अरूलाई दिन सक्छौं। त्यसैले सदा शान्ति दाताका बच्चा शान्ति दाता बन। दाता पनि हौं र विधाता पनि हौं। हिँडा-डुल्दा याद रहोस्- म मास्टर शान्ति दाता, मास्टर शक्ति दाता हुँ- यही स्मृतिले अनेक आत्माहरूलाई सकाश दिँदैरहनु छ। तब तिनीहरूले महसुस गर्नेछन्- यिनीहरूको सम्पर्कमा आउनाले शान्तिको अनुभूति भइरहेको छ। त्यसैले यही वरदान याद राख्नु- बाबा समान मास्टर शान्ति दाता, शक्तिदाता बन्नु छ। सबै बेहादुर हौं नि! हलचलमा पनि व्यर्थ संकल्प नचलोस् किनकि व्यर्थ संकल्पले समर्थ बन्न दिँदैन। के होला, यस्तो त हुँदैन.... यी व्यर्थ हुन्। जे हुन्छ त्यसलाई शक्तिशाली भएर हेर अनि अरूलाई पनि शक्ति देऊ। यस्ता पनि साइड सीनहरू आउँछन्। यो पनि ड्रामा अनुसार चलि रहेको छ। ड्रामा सम्झेर हेरौं भने आतिने छैनौं। अच्छा।

विदाईको समय (अमृतबेला)

यो संगमयुग अमृतबेला हो। पूरा संगमयुग अमृतबेला भएको कारणले यस समयको सदा महिमा गरिएको छ। त्यसैले पूर्ण संगमयुग अर्थात् अमृतबेला अर्थात् डायमण्ड मर्निङ्ग हो। सदा बाबा बच्चाहरूको साथमा हुनुहुन्छ र बच्चाहरू बाबाको साथमा छन् त्यसैले बेहदको डायमण्ड मर्निङ्ग हो। बापदादाले सदा भनि नै रहनुहुन्छ र व्यक्त स्वरूपमा व्यक्त देशको हिसाबले आज पनि सबै बच्चाहरूलाई सदा साथ रहने गुडमर्निङ्ग भन, गौडन मर्निङ्ग भन, डायमण्ड मर्निङ्ग भन जे भन त्यो बापदादाले सबै बच्चाहरूलाई दिइरहनु भएको छ। स्वयं पनि डायमण्ड हौं र मर्निङ्ग पनि डायमण्ड हो र अरूलाई पनि डायमण्ड बनाउनु पर्ने छ, त्यसैले सदा साथ रहने गुडमर्निङ्ग। अच्छा।

वरदान:-

पाँचै तत्त्व र पाँचै विकारलाई आफ्नो सेवाधारी बनाउने मायाजित स्वराज्य अधिकारी भव

जसरी सत्ययुगमा विश्व महाराजा र विश्व महारानीको राजाईको पहिरनलाई पछाडिबाट दास-दासिहरूले उठाउँछन् त्यसैगरी संगमयुगमा तिमी बच्चाहरू जब मायाजित स्वराज्य अधिकारी बनेर टाइटल रूपी पहिरनले सजिसजाउ रहन्छौं, यी ५ तत्त्व र ५ विकारले तिम्रो पहिरनलाई पछाडिबाट उठाउने छन् अर्थात् अधीन भएर चल्नेछन्, यसको लागि दृढ संकल्पको बेल्टले टाइटलहरूको पहिरनलाई टाइट गरेर भिन्न-भिन्न पहिरन र श्रृङ्गारको सेटले सजिएर बाबाको साथमा रह्यौं भने यी विकार अथवा तत्त्वहरू परिवर्तन भएर सहयोगी र सेवाधारी हुनेछन्।

स्लोगन:-

जुन गुण र शक्तिहरूको वर्णन गर्छौं त्यसको अनुभवमा समाहित होऊ। अनुभव नै सबैभन्दा ठूलो

अथोरिटी हो।